

Vyplatí se nám naše víra?

Hošťálková 24. 3. 2019

Písně: 177, 675, 312, 636, 550

Čtení z Písma: ev. Marka 10, 32 - 45; ev. Lukáše 7, 18 - 23

Text kázání: ev. Marka 10, 37

Milí bratři a sestry,

většinou tomu bývá tak, že než se do něčeho zásadnějšího pustíme ptáme se, jestli se nám to vyplatí. Zvážíme všechny důvody pro i proti, případné náklady, čas, námahu a práci s tím spojenou. Jinak s tím raději ani nezačneme. Též oba Ježíšovi učedníci - Jakub s Janem - kladou takovou otázku svému Mistru: **„Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici ve tvé slávě.“**

Je to požadavek velmi pochopitelný a stojí za ním asi toto přemýšlení: *„Nechali jsme se sebou oslovit a šli jsme s tebou. S tebou jsme také všechno sdíleli, ať to bylo příjemné nebo nepříjemné. Kvůli tobě jsme se též všeho možného zřekli. A teď tedy přicházíme se svým přáním, pro které bys mohl mít plné porozumění. To vše se nakonec musí nějak vyplatit. Po tvém boku jsme přece zažili, co to znamená být s tebou stále na cestách, zakoušet mnohé strádání a protivenství, být bezmocný. Mnohdy jsme ani nevěděli, kde se uložíme ke spánku. Často, když nebylo co jíst, jsme ve svých dlaních drolili zrno z klasů. A nyní jsme se tedy zcela zaměřili k jednomu cíli, kde se má všechna tato námaha a oběti zúročit. Z prachu cest se chceme už konečně vydat směrem vzhůru, vstříc vyhlášené slávě. Teď má dojít k odplatě za všechnu investovanou námahu a právě o tom s tebou chceme hovořit.*

Jistěže, než přijdeme do Jeruzaléma, máme ještě kousek cesty před sebou; ale jak jinak by měl tvůj život mezi lidmi proběhnout než tak, že nakonec přece jen dosáhneš svého vrcholu. Tvoje moc se stane všem zřejmá a prosadí se s definitivní platností, tvoje vůle bude směřodatná a všichni se před ní budou muset sklonit, dojde na tvá slova a všichni jim budou muset dát za pravdu a tvoje sláva bude slavit nevídaný triumf jakému se ještě na tomto světě nic nepodobalo. Právě na to se ze všeho nejvíce těšíme. Kvůli tomu jsme s tebou také šli. Na tomto tvém konečném úspěchu chceme mít také každý z nás svůj podíl. Chceme sedět vedle tebe a to jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici. Tak budou všichni provolávat slávu také nám, budou obdivovat také nás, staneme se, takřka přes noc, populární, mocní, vlivní bohatí.

Je to přece pochopitelné, že se takto ptáme, nemůžeme se toho okamžiku už dočkat a svým přáním si chceme pojistit svou vyhlášenou a vytouženou budoucnost. Ostatní učedníci ještě vyčkávají, nechápou, že je vše už na dosah, jsou v zajetí svých nasmělých úvah, drží se zpátky. Ale my jsme vsadili všechno na tebe, prostě jsme tě následovali a teď máme sklízet žně svého rozhodnutí.“

Nějak tak nejspíš přemýšleli ti dva učedníci. Odpověď jejich Mistra ale nebyla vůbec tak přímočará a jednoduchá. Ona to také nebyla vůbec jednoduchá otázka. Zde je potřebné mnohé vysvětlit a objasnit. Tedy:

1. Cesta ke slávě nutně vede úsekem absolutní bezmoci, poníženosti a utrpení. Tento úsek cesty se tu objevuje zcela nenadále a pro učedníky neočekávaně, a je daleko nad jejich síly. Jsou tu jednotlivé zastávky Ježíšova utrpení. A postní doba je pokaždé časem, kdy se nad těmito zastávkami vždy znovu zamýšlíme.

Pán Ježíš se zmiňuje **o kalichu**, který je nutné pít. Nejspíš v sobě skrývá velmi hořký nápoj. Můžeme přitom myslet na Getsemanskou zahradu, kde Ježíš prožíval ono velké a těžké sevření ducha i těla. A ve své životní nouzi se před svým zatčením modlil: **„Otče, je-li to možné, odejmi ode mne tento kalich, ale ne jak já chci, ale jak chceš ty.“** Učedníci přitom podřimovali - jakoby o nic nešlo. Vzpomeňme také na to, jak mu byl nabízen nápoj hořký jako žluč, když už visel na kříži.

Ježíš se ve své odpovědi zmiňuje také **o křtu**. Má přitom nejspíš na mysli skutečnost, že musí být pohřben ten starý „ADAM“. Tam, kde začíná růst nový život, se člověk musí života starého - se svým smýšlením, falešnými nadějemi a poplatností tomuto světu - vzdát. Je to proces bolestný a musel jej celý probojovat také Ježíš, protože lpění na starém „adamovském“ životě je vždy bytostné - žádný jiný způsob existence si nedovedeme představit.

2. Cesta ke slávě je také velmi náročná a vyžaduje od člověka opravdu všecko. Potřebovali bychom tu nějakou záruku. Není přece možné udělat druhý krok před prvním. Napřed by tu prostě měla být nějaká záruka oné budoucí slávy, na kterou bych se mohl spolehnout, abych pak byl připraven na sebe vzít onu obtížnost cesty. Pánu Ježíši se o tom mluví těžko. Malým by možná řekl: **„Jste ještě malí, nemůžete tomu všemu hned rozumět, všechno pochopíte, až vyrostete.“** Dospělý však musí porozumět a vyrovnat se s tím, že když se někdo vydá na životní cestu s Ježíšem, musí počítat s tím, že to bude cesta velmi dobrodružná, vnějšně a viditelně nezajištěná. Na této cestě se dá spoléhat jen na Ježíšovo slovo a jeho zaslíbení, a v této důvěře jej následovat.

Ovšem přítomnost, ve které se nacházíme, se člověka snaží cele pohltnout. Proto - pokud jde o budoucnost - máme toto naše rozhodnutí ponechat na Ježíši Kristu. Často se stává, že lidské rozhodnutí je jen polovičaté, vede člověka spíše jen k jakési spekulaci a vlastním představám. Ale to poslední a rozhodující slovo bude mít Pán Bůh sám.

3. Ale ona cesta ke slávě nabízí těm, kteří jí jdou, možnost, aby se učili, vše promýšleli a dozvídali se, co je vlastně podstatou toho nového. Třeba: Co to vlastně je ta Boží sláva? Oba dva učedníci - Jakub s Janem - a spolu s nimi také ostatní, mají možnost zahlédnout to nové jako nějakým průzorem. A to nové se jim představuje takto: **„Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil, a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“**

Jednoduše povědění: Boží sláva, na které bychom měli se zalíbením a touhou ulpět, není to, aby se splnila všechna naše přání, ale aby se děla Boží vůle, **„jako v nebi, tak na zemi“**. Když Pán Ježíš mluví o vládě těch, kteří vládnou nad národy, má na mysli to, že jim jde především o vlastní prospěch a život nadřazených. Ale Boží moc k něčemu takovému vůbec nesměřuje. Bůh si přeje, aby z jeho moci a jeho bohatství měli užitek a prospěch především druzí. Pod „vládou“ nerozumí „ovládání“ lidí, ale právě pro druhé tu být, pomáhat jim, pozvedat klesající a padlé, uzdravovat nemocné, těšit smutné, mít čas pro opuštěné a chudým zvěstovat radostnou zvěst - evangelium. A pod „silou“ náš nebeský Otec rozumí druhé podepírat a snášet a umožňovat bezmocným, aby nebyli nijak ukráceni.

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“ - tak zní Boží nabídka všem, kteří s jeho Synem podstoupili a podstoupí křest utrpení. A tato nabídka znamená: **Bůh chce všechnu svou sílu, vládu i moc nasadit a postavit v náš prospěch, k naší záchraně.**

Učedníci by si mohli v této chvíli vzpomenout na něco podobného, co se odehrálo, když Jan Křtitel seděl ve vězení. Tehdy jej zaměstnávala otázka, jestli je Ježíš ten pravý a skutečný Mesiáš. Ježíš tenkrát Janovi odpověděl: **„Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“** Tímto způsobem Ježíš popsal Království Boží. Právě tam, kde je vše dobré, kde vše prochází očistou, kde si lidé mohou vydechnout, právě tam začíná Království Boží. A teprve tady se ukáže, jak se všechno vyplatilo - naděje, přání, touha, utrpení, očekávání, následování i víra.

„Když to uslyšelo ostatních deset učedníků, začali se na Jakuba a Jana hněvat.“ Naše reakce na celou tuto záležitost je jiná: Vždyť nakonec můžeme být rádi, že oba učedníci zavedli na tuto otázku řeč a že měli odvahu se takto ptát. Právě Ježíšova odpověď je tu ze všeho to nejcennější.

A jeho odpověď nechce a nemá posloužit pouze těmto dvěma nebo desíti, chce posloužit všem lidem, kteří v životě s Ježíšem Kristem, ve své víře a naději chtějí postoupit dál a kteří chtějí opravdu dojít až do onoho Království Božího - do Boží slávy.

Amen.